

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: S. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Indická republika, t. č. bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. OAM-121/LE-BE02-HA08-2015,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2015, č. j. OAM-121/LE-BE02-HA08-2015, jímž bylo řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl ve správním řízení postupem žalovaného zkrácen na svých právech, neboť žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 76 odst. 1, § 66 odst. 1 písm. h) a § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 25, § 9 a § 2 odst. 15 zákona o azylu a dále s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s ust. § 3 správního řádu.

K tomu žalobce doplnil, že žalovaný se dopustil protiprávního jednání tím, že zastavil předmětné řízení v jiné formě, než vyžaduje zákon. Podle žalobce měl žalovaný vydat rozhodnutí a nikoli usnesení.

Žalobce podotkl, že žalovaným uvedená ustanovení ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí neposkytují zákonný podklad pro jeho vydání, neboť žalovaný chtěl patrně zastavit řízení pro opakovaně podanou žádost o mezinárodní ochranu. Nicméně ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí příslušné ust. § 25 zákona o azylu neuvedl.

Žalobce dále poznamenal, že byl žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí nesprávně poučen a žalobou napadené rozhodnutí je tak nutno zrušit pro nesrozumitelnost a nezákonnost.

Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný měl za to, že není oprávněn podat novou žádost o mezinárodní ochranu dříve, než bude rozhodnuto o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak podle žalobce nesprávně dovodil, že řízení o nově podané žádosti je nutno zastavit a nezabýval se tak blíže věcným posouzením podané žádosti. Žalobce připustil, že některé z jím uváděných důvodů v předmětné žádosti o mezinárodní ochranu byly již v minulosti předmětem zkoumání. Nicméně v poslední žádosti uvedl nový důvod, kterým byla národnost nebo náboženství. Žalovaný tak nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, čímž porušil právní předpisy České republiky.

S ohledem na shora uvedené proto žalobce navrhnul, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření zhodnotil dosavadní průběh řízení a dále konstatoval, že neporušil žádné ustanovení správního řádu, a postupoval správně, když předmětné řízení zastavil. Žalovaný připomněl, že v případě žalobce se jednalo o již čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, přičemž v ní uvedl stejné důvody, pro které svou vlast opustil, jako v žádostech předešlých. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce se v podané žalobě snaží zpochybnit jeho postup, kterým posoudil jeho žádost jako nepřipustnou, neboť neshledal žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nicméně žalobce sám konkrétní důvody, které by jeho tvrzení dokládaly, v žalobě neuvádí. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

Žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále uvedl, že na území České republiky je již 16 let, má zde svou manželku a provozuje zde dvě vlastní restaurace. Narodilo se mu zde před sedmi měsíci dítě. Rovněž poznamenal, že před uzavřením sňatku se svojí současnou manželkou a matkou jeho dítěte navštívil ambasádu Indie v Praze, kde mu bylo sděleno, že není občanem Indie a nebude se tam moci nikdy vrátit. Zdůraznil, že na území České republiky chce zůstat, protože zde má svou rodinu a práci. V Indii nemá domov ani žádné zázemí. Pokud by se tam vrátil, hrozila by mu smrt.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že se v daném případě jednalo již o v pořadí čtvrtou žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Ve svých opakovaných návrzích žalobce nikdy neuvedl žádné nové azylově relevantní skutečnosti. Zdůraznil, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží jiné právní instituty.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 71 odst. 2 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 27. 7. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 29. 7. 2015 se žalobce na základě výzvy žalovaného dostavil do místnosti na pracovišti Bělá pod Bezdězem - Jezová k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při osobním pohovoru žalobce uvedl, že je svobodný, náboženského vyznání je sikh, je schopen se dorozumět jazykem pandžábí, hindsky nebo anglicky, mimo území České republiky se nezdržují žádní členové jeho rodiny, na území České republiky nepočítá s pomocí žádných příbuzných ani známých, a není sám, ani žádní členové jeho rodiny, členem politické strany nebo jiné organizace. Od prosince 2005 do roku 2012 pobýval ve Velké Británii, od roku 2012 pobývá v České republice, přičemž od dubna 2012 do června 2012 pobýval v Polsku. Vojenskou službu nikdy nevykonával, neboť není v jeho zemi původu povinná. Nejvyšší dosažené vzdělání má středoškolské. Na území členských států pracoval na stavbách a jako kuchař. Svou vlast opustil v roce 2005. K důvodům uvedl, že jsou stále stejné. Jeho život v Indii nebyl bezpečný, nikoho tam neměl, a tak se rozhodl odjet. Cestoval letecky s platným cestovním dokladem na udělené turistické vízum. O udělení mezinárodní ochrany žádá, neboť je bez dokladu totožnosti, nemá cestovní pas, v Indii nemá žádné příbuzné a nemá tam kde bydlet. Kdyby se vrátil do Indie, tak by ho nepřátelé zabili. Jsou to ti samí nepřátelé, kvůli kterým před deseti lety opustil Indii. V kontaktu s nikým v Indii není, ale tito lidé žijí stále ve stejném městě. Je to velká rodina, a pokud se tam vrátí, tak se to dozvědí a zabijí ho. Tuto informaci získal od kamarádů v době, když pobýval v Anglii. Po ukončení minulého řízení nevycestoval, neboť nemá cestovní doklad. Před vypršením platnosti víza se dostavil na OAMP Zlín s žádostí o prodloužení víza, případně podání žádosti o azyl, ale vždycky byl neúspěšný. Dne 18. 6. 2015 kontaktoval svůj zastupitelský úřad, ale řekli mu, že mu pas nevydají, neboť není Ind. Před zadržením se živil jako pomocná síla v kebabu. Nemá povolení, takže nedostával peníze, jen tam přespával. Není zdravotně pojištěný. Na adrese v „X“ je hlášen k pobytu na základě výjezdního víza, dostává tam dopisy. Česká republika je jeho cílovým státem, ačkoliv před deseti lety měl různé plány. Nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání a jeho zdravotní stav je dobrý. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do vlasti, odpověděl, že do Indie se nevrátí. Na samostatném listu, který je nedílnou součástí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl následující důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Nemá státní příslušnost, neboť jeho rodiče v Indii zabili kvůli zemědělské farmě. I jeho chtěli zabít, a tak utekl, a přicestoval do České republiky. V Indii nemá žádné příbuzné, ani domov. V České republice

žije tři roky, má zde domluvenou práci. Požádal o povolení zůstat v České republice. Nepotřebuje dostávat žádné dávky. Do Indie se nechce vrátit.

Z evidenční karty žadatele bylo zjištěno, že poprvé žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 9. 2005, podruhé podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 12. 2013 a potřetí podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 3. 2015. Z odůvodnění rozhodnutí ve věci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 11. 2005, č. j. OAM-709/LE-07-HA08-2005, e. č. „X“, bylo zjištěno, že svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tak, že zemi původu opustil kvůli majetkovému sporu se sousedy, kteří měli s jeho rodinou zneprátené vztahy a fyzicky je napadali. Z odůvodnění rozhodnutí ve věci druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 12. 2014, č. j. OAM-390/ZA-ZA14-HA08-2013, bylo zjištěno, že svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil sporem o pozemek a obavou z člověka, který si pozemek od jeho rodičů pronajal a nechal je zabít. Zopakoval, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou stále stejné. Proti rozhodnutí ve věci jeho třetí žádosti ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-54/LE-BE02-HA08-2015, kterým byla jeho třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany označena jako nepřipustná a řízení bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaveno, podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně správní žalobu, o které jmenovaný soud do doby podání žaloby dosud nerozhodl. Konkrétně ve své třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl sousedský spor, který měl tragické následky pro jeho rodinu, nevystavení cestovního dokladu indickým zastupitelským úřadem a nemožností vrátit se do vlasti z obavy o svůj život před bohatým sousedem. Jako novou skutečnost, žalobce uvedl těhotnou přítelkyni. K tomu správní orgán konstatoval, že uvedená skutečnost se netýká změny situace v zemi jeho původu, ale jedná se o změnu situace osobní. V první, druhé, ani třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo žalobci vyhověno a mezinárodní ochrana nebyla žalobci přiznána. Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 7. 2015 je tak čtvrtou v pořadí.

Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 21. 7. 2015, č. j. KRPZ-77335-13/ČJ-2015-150023, bylo zjištěno, že podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění. Z odůvodnění rozhodnutí bylo dále zjištěno, že žalobce po pravomocném a vykonatelném rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 15. 4. 2013, č. j. CPR-4625-16/PŘ-2013-930504, z území České republiky nevycestoval. Žalobce měl povinnost obstarat si potřebné cestovní doklady, které mu podle jeho vyjádření Velvyslanectví Indie v Praze odmítlo vydat. O vydání potřebných cestovních dokladů se tak přestal nadále zajímat. Následně odcestoval a pobýval na území Polské republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Po zadržení orgány Polské republiky byl předán zpět do České republiky. Po propuštění ze zajištění žalobce podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po pravomocném zamítnutí jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobci udělen výjezdní příkaz na dobu do 11. 2. 2015. Dne 12. 2. 2015 se žalobce dostavil na Policii České republiky v Brně, kde mu byl z důvodu neoprávněného pobytu udělen druhý výjezdní příkaz na dobu do 13. 3. 2015. Žalobce území České republiky opětovně neopustil, při kontrole hlídkou OCP Zlín v budově Policie České republiky nepředložil žádný doklad totožnosti, pouze neplatný výjezdní příkaz, a proto byl zajištěn.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 16. 3. 2015, č. j. KRPZ-27850-17/ČJ-2015-150023-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Podle odst. 3 věty první podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví z dalších důvodů stanovených zákonem.

Soud se zabýval námitkou žalobce, jež má spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav.

Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a jednak z předchozích azylových řízení. Žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 9. 2005. Jako důvod své žádosti uvedl majetkové spory se sousedy. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2005, č. j. OAM-709/LE-07-HA08-2005, E. č. „X“, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 19. 12. 2013. Jako důvod své žádosti uvedl spor se sousedy o pozemek. Dále uvedl, že se obává člověka, který si pozemek od jeho rodičů pronajal a nechal je zabít. K tomu doplnil, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou stále stejné. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2014, č. j. OAM-390/ZA-ZA14-HA08-2013 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Žalobce podal třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 3. 2015. Jako důvod své žádosti uvedl sousedský spor, který měl tragické následky pro jeho rodinu, nevystavení cestovního dokladu indickým zastupitelským úřadem a nemožností vrátit se do vlasti z obavy o svůj život před bohatým sousedem. Dále žalobce uvedl, že jeho přítelkyně je těhotná. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-54/LE-BE02-HA08-2015 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena a žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně.

Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 29. 7. 2015. Jako důvod své žádosti uvedl, že jeho život v Indii nebyl bezpečný, nikoho tam neměl, a tak se rozhodl odjet. Jako další důvod uvedl, že je bez dokladu totožnosti, nemá cestovní pas. Kdyby

se vrátil do Indie, tak by ho nepřátelé zabili. Jsou to ti samí nepřátelé, kvůli kterým před deseti lety opustil Indii. V kontaktu s nikým v Indii není, ale tito lidé žijí stále ve stejném městě. Je to velká rodina, a pokud se tam vrátí, tak se to dozvedí a zabijí ho. Tuto informaci získal od kamarádů v době, když pobýval v Anglii. Jako další důvod uvedl, že nemá státní příslušnost, neboť jeho rodiče v Indii zabili kvůli zemědělské farmě. I jeho chtěli zabít, a tak utekl, a přicestoval do České republiky. V Indii nemá žádné příbuzné, ani domov. V České republice žije tři roky, má zde domluvenou práci.

Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce neuvedl v nové žádosti žádné nové azylově relevantní skutečnosti, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok, a postupoval podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

Žalobce namítal, že jako nový důvod ve své opakované (čtvrté) žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl náboženské a národnostní důvody, přičemž žalovaný tyto důvody věcně neposoudil. K tomu soud podotýká, že z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 7. 2015 tvrzení žalobce o nových důvodech uvedených ve čtvrté žádosti nevyplývají. Soud připomíná, že žalobce ve své čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 7. 2015 uvedl totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako ve svých předešlých žádostech ze dne 29. 9. 2005, ze dne 19. 12. 2013 a ze dne 26. 3. 2015. Konkrétně svou žádost odůvodnil tím, že v Indii nikoho neměl, nemá tam kde bydlet. Dále uvedl, že v Indii je jeho život ohrožen, kdyby se tam vrátil, tak by ho nepřátelé zabili. Jako další důvod uvedl, že nemá státní příslušnost, je bez cestovního dokladu a dokladu totožnosti. Tvrzení žalobce o uvedení nových důvodů pro udělení mezinárodní ochrany tak soud vyhodnotil jako lichá, neboť v žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce obavu z náboženských a národnostních důvodů neuváděl. Podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. je soud povinen zkoumat skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V případě zastavení řízení o opakované žádosti cizince o mezinárodní ochranu soud zkoumá pouze skutečnost, zda byly splněny zákonem stanovené důvody pro zastavení řízení. S ohledem na tuto skutečnost, nemůže fakt, že žalobce ve správní žalobě uvedl obavu o život z důvodu náboženských a národnostních, ačkoli ve správním řízení tuto skutečnost nenamítal, být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na § 75 odst. 1 s.ř.s. tak soud musí konstatovat, že správní orgán zcela správně vyhodnotil žádost žadatele o mezinárodní ochranu tak, že neobsahuje oproti předchozím žádostem nové azylově relevantní důvody. Pro úplnost soud poznamenává, že poukaz žalobce na odmítnutí vydání cestovního dokladu zastupitelským úřadem Indie nelze považovat za azylově relevantní důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu, a proto postupoval podle ust. § 11a zákona o azylu, které upravuje opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nedodržel zákonnou formu žalobou napadeného rozhodnutí a že nebyl ve výroku uveden odkaz na ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. V daném případě žalobce svou novou žádost o mezinárodní ochranu podal v době, kdy před Krajským soudem v Brně byla vedena správní žaloba, které nebyl

přiznán odkladný účinek, proti rozhodnutí o zastavení řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, kterou shledal správní orgán rovněž jako nepřipustnou. Za této situace žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že před správním orgánem je dosud vedeno právě s ohledem na podání správní žaloby řízení o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a proto nelze k zastavení řízení o nové žádosti žalobce využít ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní řízení před správním orgánem ve vztahu k předchozí žádosti žalobce bylo již skončeno, neboť rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti ze dne 8.6.2015 nabylo právní moci dne 16.6.2015. Skutečnost, že následně po nabytí právní moci byla podána správní žaloba, nemohla nic změnit na tom, že správní řízení o předchozí žádosti žalobce bylo již ukončeno. Žalovaný v dané věci, jak již bylo výše uvedeno, správně dospěl k závěru, že se jedná o nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu a že je třeba řízení o této žádosti zastavit. Pouze v důsledku výše uvedeného nesprávného závěru na danou věc aplikoval ustanovení o zastavení řízení zakotvené v obecné právní normě regulující správní řízení, tedy ustanovení § 66 správního řádu, namísto ustanovení uvedeného ve zvláštním právním předpise, tedy § 25 písm. i) zákona o azylu. S aplikací ustanovení § 66 správního řádu pak úzce souvisí i forma rozhodnutí, kdy žalovaný toto rozhodnutí označil jako usnesení. Žalovaný tedy k zastavení předmětného řízení využil nesprávné ustanovení obecné procesní právní úpravy, když existovalo zvláštní ustanovení upravující zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla shledána jako nepřipustná. Tento nedostatek však dle názoru soudu nezpůsobil zkrácení žalobce na jeho právech. Podstatná je skutečnost, že žalovaný správně dospěl k závěru, že podaná žádost žalobce je nepřipustná a že je třeba řízení o takové žádosti zastavit. Zastavením řízení dle úpravy obsažené v obecném procesním předpise nemohlo dojít k dotčení žalobcových práv. Obdobně je tomu i ve vztahu k formě předmětného správního aktu, kdy v důsledku jeho označení jako usnesení nemohlo dojít k žádnému zkrácení práv žalobce. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil námitku žalobce sice jako důvodnou, ovšem předmětné vady rozhodnutí nejsou takového charakteru, že by mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud v nich proto neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že byl nesprávně poučen podle ust. § 152 správního řádu, soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno nesprávné poučení, neboť proti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany je možné podat žalobu do 15 dnů od doručení rozhodnutí žalobci přímo ke správnímu soudu, a nikoliv podat ve lhůtě 15 dnů od jeho oznámení rozklad k ministru vnitra. K tomu soud podotýká, že ačkoliv bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno nesprávné poučení, má žalobce evidentně znalosti ohledně správného přezkumného prostředku, jelikož proti napadenému rozhodnutí podal, i přes absenci správného poučení, v zákonem stanovené lhůtě správní žalobu. Žalobci tak nesprávným poučením žalovaného nevznikla žádná újma, např. v podobě zmeškání lhůty, a proto se podle soudu nemůže jednat o vadu takového charakteru, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí, a vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce nebyl nesprávným poučením žalovaného nijak zkrácen na svých právech, neboť žalobu ke správnímu soudu podal řádně a včas. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil námitku žalobce sice jako důvodnou, ovšem předmětná vada řízení není takového charakteru, že by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud v ní proto neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalobce se omezil v odůvodnění své žádosti toliko na obavu ze msty souseda, je nutno shledat postup žalovaného za zákonný. Soud zdůrazňuje, že žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu ani v průběhu azylového řízení nepoukázal na žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že se obává pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo vážné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Soud dále konstatuje, že řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Nelze přehlédnout, že žalobce požádal o azyl až za situace, kdy mu reálně hrozí, že bude muset území České republiky opustit. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti získání pobytového oprávnění jsou již vyčerpány.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. října 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.